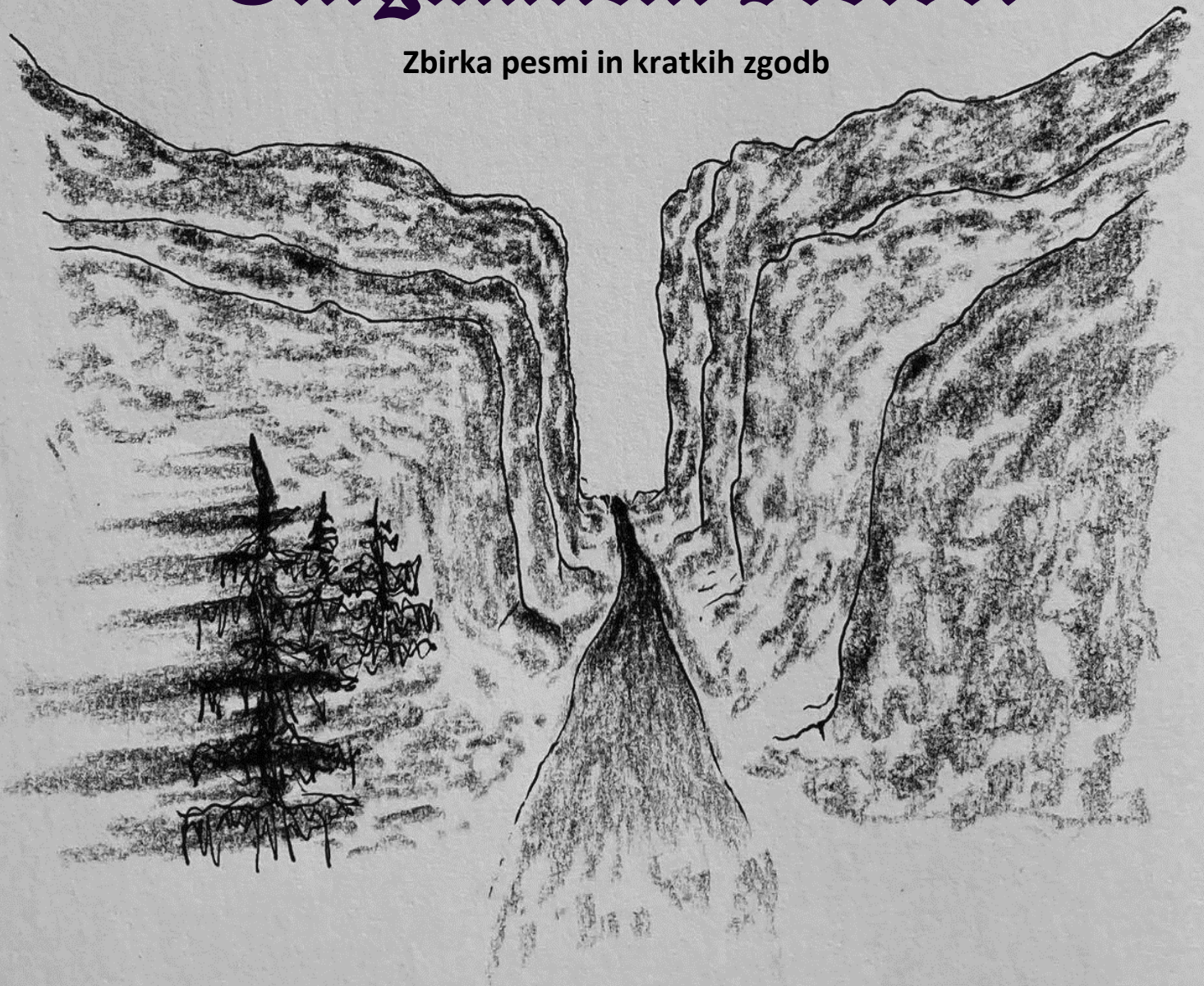

Enigmatični svetovi

Zbirka pesmi in kratkih zgodb

Uvodnik

Pred vami so ENIGMATIČNI svetovi, zbirka pesmi in kratkih zgodb več avtorjev - dijakov Škofijske gimnazije Antona Martina Slomška - ustvarjenih v šolskem letu 2019/2020. Večino avtorskih del je nastalo v sklopu delavnic kreativnega pisanja pod vodstvom mentoric Andreje Vidmar in Alenke Bratuša. Naslovnico zbirke in nekatere pesmi je tankočutno upodobila Evita Brdnik, oblikoval pa jo je Gal Gabriel. Mladi ustvarjalci se pomembnih tem lotevajo kot izkušeni bralci različnih žanrov literature, kar jim nedvomno pomaga v pogumnem odkrivanju novih plasti lastnega avtentičnega izraza. Ko nam pripovedujejo o svetu, (vsakdanjem) življenju in sebi, najdejo svoje mesto tu in zdaj ter hkrati govorijo o tem, kdo in kakšni pravzaprav smo.

Andreja Vidmar

Trenutek, morda davno nazaj ali pa včeraj, nam je iz čudnega, nepoznanega razloga sedel globoko v spomin in nas žgečkal nekje v duši, dokler se ne opogumimo in ga spustimo na dan. Skrivnost - majhno, nedolžno, ranljivo. S tem damo na papir tudi delček sebe. In te enigmatičnosti kar ni konca - vsak dan spoznamo drugačen, do takrat še neodkrit del sebe, ki nas preseneti kot sonce po dežju. Za ta cikel, brez pravega začetka ali konca, smo uporabili besedo *svetovi*. Odkrivamo prostranstva, ki jih sicer še ne poznamo, samo slutimo njihov obstoj, a naš radovedni duh vedno znova prepričajo s svojo lepoto.

Lucija Golob

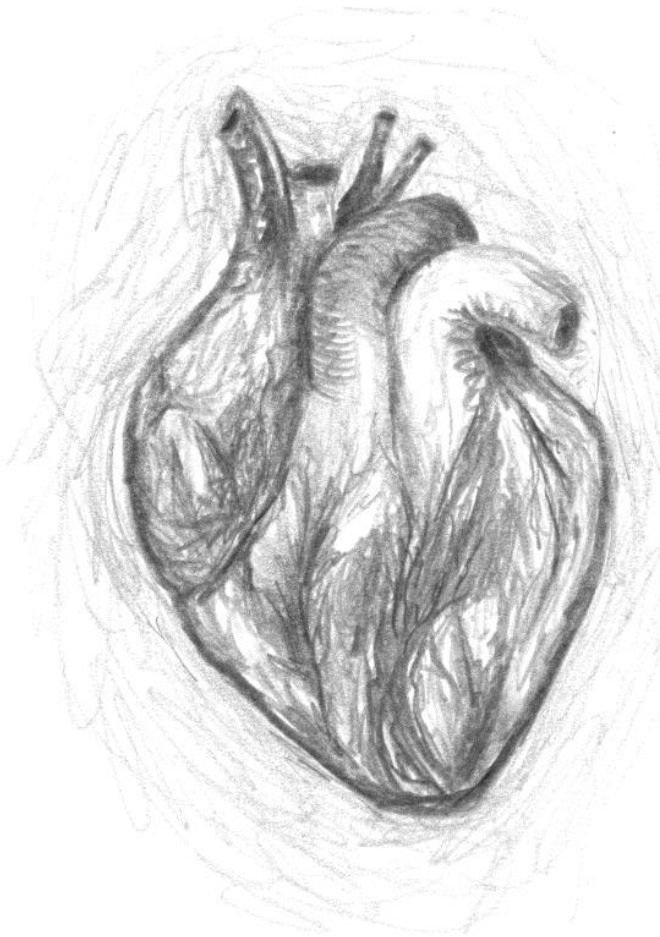
Lucija Golob

#ironija

včasih
nedolžnost
srca
bolj ve
kam
si
namenjen
kot
možgani,
ki
jih
dnevno
usposabljam
točno
za to

#ljubezen?!

temu
da
ti
poskoči
srce
ali
hormon
sreče
zaokroži
po
krvožilju
še ne
rečemo
ljubezen

Gal Gabriel

To Be Or Not To Be

The question asked in a time,
without reason and rhyme.
The past where people couldn't see,
the true importance of the bee.

Known only for their stings, hives and honey,
no one knew they were more important than money.

After we got over the fuzz,
their stingers and hums no longer menacing,
we noticed the environment needs them more than us.

So we have to save them from ourselves, let them roam free, and with that
collectively choose to be.

Haiku

Frostbitten leaves crack,
their sharp sound poking my ears,
fall whimpers softly.

Ana Blažič

growth

growth is fueled by the fire inside,
by accepting one`s wrongs, feelings and lies.
some do it alone, some with friends by their side
but it never comes quickly, not even to the wise.

a woman once told me it takes you by surprise;
that we learn from things we dread most in life.
yet not only our moments, we also shape each other,
in love or in hatred
we change one another.

Nina Klement

Slika je bila posneta leta 2003 v Kokoričih pri mojih dedku,
babici in botru.
Ker se preživljajo s kmetijstvom,
pretežno kravami mlekaricami,
sta moja starša pomagala pri pripravi silaže.

KRILA

Krila so odpadla,
perja več ni.
Izgubila sem moč.
V meni ni moči.

Tragedija za tragedijo
prikovala me k tлом.
Kako naj letim,
ko pa nimam kril?

Boli, ko pomislim,
kaj vse bilo bi lahko.
Kaj smo izgubili,
ko nas skupaj ni bilo.

Si bomo kdaj opomogli,
razpeli spet krila?
Upanje obstaja
kot živa sila.

Le obris je ostal.
Le senca kril me krasi.
Kot Atlasa nebo
me nevidna teža duši.

Želim si svobode,
ki je v dosegu še ni.
Nezaupanje mi daje
nespeče noči.

Otroška dlan morda
pokazala bo pot.
Morda upanje
mi dala bo.

Do takrat pa mojih kril še ni.
Kje naj jih iščem, kje naj dobim?
Boš tam, ko te bom rabila?
Mi boš dvignil krila?

Kaja Kralj

Dragi dnevnik

4. februar 2020

Dragi dnevnik!

Danes bom pisala o svojem dedku. Rada bi mu povedala nekaj stvari, ki mu jih več ne morem več povedati iz oči v oči.

Dragi dedek. Vedi, da mi gre dobro. Imam dobre prijatelje in tudi v šoli mi ne gre slabo. Začela me je zanimati fotografija, najbrž imam to po tebi. Še vedno rada listam skozi stare družinske albume in občudujem slike. Včeraj sem našla sliko, kjer igrava šah. Čisto sem pozabila nanjo, saj sem bila na njej stara komaj 5 let. Letos bo že 12 let od tega. Čas res hitro teče. Že nekaj let je minilo, odkar si nas zapustil. Kakšno leto ali dve, preden si umrl, sva se oddaljila - še sama ne vem zakaj, ampak zdaj to res obžalujem. Vedno, ko pogledam eno od slik, kjer igrava šah, mi postane žal, da ga več ne igram in da so mi že vse poteze zbledele iz spomina. V risanju sem res napredovala, tudi to imam po tebi.

Hvala ti za vse najine igre šaha, hvala ti za vse knjige, ki si mi jih prebral, čeprav se iz njih ne spomnim niti besede, in hvala ti za vse risbe, ki si mi jih narisal, ko jih še sama nisem znala. Babica te pogreša in vsi te pogrešamo, tudi tisti, ki so prišli na svet po tem, ko si ti že odplaval drugam.

Anja Krivec

To je bilo po mojem okoli leta 2007, ko si bila stara približno 4 leta.

Bili smo na morju. To je na Pagu.

Tukaj smo bili na obisku pri Mlakarjevih, atijevih prijateljih,

ki imajo dvojčka, eno leto mlajša kot ti.

Oni imajo bližje do morja kot mi, zato smo se navadno družili pri njih.

Čez dan smo bili na plaži, zvečer pa smo hodili v mesto.

Morje

Vsako leto sem nestrpno čakala na to, da gremo spet na morje. Veselila sem se vsega tam. Svojih prijateljev, tople vode, večernih sprehodov, opazovanja narave in tamkajšnjih živali, igranja Monopolyja z bratanci in še marsičesa, česar se trenutno sploh ne spomnim.

Dan, preden smo odšli, sem s težavo zaspala, rada bi samo že odšla. V naši ulici so bile vedno same družine z otroki, tako starimi kot jaz, tako da družbe nikoli ni primanjkovalo. Zjutraj sem najraje pila kakav iz svoje posebne mini rdeče šalčke. Včasih smo se zjutraj odpeljali s čolnom, medtem ko so ostali še spali, in odšli do kakšnega mirnega zaliva, v katerem smo bili le mi. Tudi popoldneve sem preživela na plaži ali v morju ali pa v senci. Najrajši sem si predstavljala, da se ob dotiku vode spremenim v morsko deklico in da plavam z delfini. Zvečer pa smo se otroci zbirali na ulicah in se igrali najrazličnejše igre in bežali, ko se je v ulico zapeljal kakšen avto. Včasih pa smo šli tudi v mesto, kjer je bil lunapark in potem še na tako imenovani najboljši sladoled na svetu. Potem pa sem se pridružila odraslim, ki so sedeli, kartali in se pogovarjali. Rada sem poslušala, kaj imajo za povedati, pa tudi če nisem razumela. Zvečer sem utrujena in vesela zaspala. Vedno sem uživala.

Ampak kmalu je bilo okoli nas vedno manj ljudi. Zbudila sem se vedno pozneje, večerno druženje je zdaj zamenjalo branje knjig v senci, pod figo ali pa gledanje filmov. Na plaže sem hodila samo še za to, da sem šla. Brezskrbno otroštvo je mimo.

Nuša Popijal

ZAUPAJ MI IN JAZ BOM TEBI

Življenja ljudi so različna. Nekatera so srečna, vesela, imajo tudi kdaj kakšne spodrsaljaje. Nekatera pa so polna bolečine, omagovanja in želja po boljšem. Tisti, ki imamo lepše življenje, si le stežka predstavljamo, v kakšnem položaju so ljudje, ki nimajo takšne sreče. Včasih njihove težave kar spregledamo in si predstavljamo, da je vse na svetu čudovito in brezskrbno. Se vam je kdaj zgodilo, da ste opazili stisko neke druge osebe ter si pri tem zadali cilj, da ji boste pomagali ne glede na vse? V takšni situaciji sem se v svojem življenju znašla tudi jaz.

Sem Natalija Petrič, mlada rjavolaska z zlatinasto-rjavimi očmi. Zaposlena sem kot socialna delavka na Osnovni šoli Franceta Prešerna. Živim s prijaznim možem Makom in z najinim živahnim šestletnim sinom Tjanom. V tej zgodbi bi vam rada razkrila tudi življenje mladega dečka, ki sem ga pred leti spoznala in mu ponudila pomoč na poti do boljšega življenja.

Vse se je začelo pri mojih triindvajsetih letih na dan zagovora diplome. Študenti smo se zbrali na fakulteti in nestrpnost čakali na rezultate naših predstavitev. Večina nas je bila zelo prestrašenih, če smo uspeli vse uspešno opraviti. Nekateri smo si zmanjševali stres s pogovori, drugi pa so brskali po telefonih in s tem ohranjali mirno kri. Naš dekan gospod Brezovič, starejši možakar s sivimi lasmi in pristriženimi brki, je vsakega posebej poklical nazaj v predavalnico, da bi nam člani komisije povedali rezultate. Kmalu za petimi sošolci sem bila na vrsti jaz. S počasnimi, tresočimi koraki sem stopila v predavalnico in se postavila pred komisijo. Profesorji so povedali svoje mnenje o moji diplomski nalogi. Med njihovim nagovorom sem globoko dihala in si v mislih govorila: »Vse bo v redu. Dala si vse od sebe!« Na koncu so mi povedali, da sem nalogo opravila z desetko. Skoraj bi pred njimi skočila v zrak od veselja, a sem ta izbruh raje prihranila za trenutek, ko bom staršem povedala za veselo novico. S polnim zagonom sem po pogovoru zdrvela s faksa na avtobusno postajo.

Ni trajalo dolgo, da je moj avtobus pripeljal. Vstopila sem, našla dva prazna sedeža, sedla zraven okna in opravila telefonski klic. Starša sta bila zelo vesela, ko sta izvedela za mojo oceno. »Upam, da si si že našla kakšno prosto delovno mesto, da lahko kmalu začneš delati,« me je priganjala mama. Nasmehnila sem se: »Joj, mama, mi lahko vsaj enkrat pustiš malo zadihati?« Malce smo še poklepetali, nato pa prekinili. Moje veke so med vožnjo postajale vedno težje, zato sem se odločila, da bom malo zadremala. Po tolikšnem stresu sem bila res utrujena, in če me prijatelji ne bi občasno gnjavili s sporočili, bi zagotovo prespala svojo postajo.

Prispela sem v domači kraj, izstopila z avtobusa in nadaljevala svojo pot proti domu po ozkih pločnikih ob cesti. Potem sem zavila na potko, ki je vodila mimo pokopališča. Telefonirala sem s svojo bivšo sošolko iz gimnazije. Tudi njej je uspelo opraviti diplomu z odliko in v nekaj urah je našla prosto delovno mesto kot zdravnica ter si ga rezervirala. »Pokličem te nazaj, Lisa,« sem rekla in prekinila klic, ker sem nekaj opazila.

Pred pokopališčem je stala majhna stojnica s cvetjem, pred lončkom z rumenimi lilijami pa je klečal majhen temnolas deček. Imel je majhne zelene oči, ki so bile malce rdečkaste od joka. Oblečen je bil v črno, zato sem sklepala, da je ravno prišel s pogreba nekoga, ki mu je očitno veliko pomenil. Negibno je zrl v rože in niti pogleda ni odmaknil. Moški, ki je stal ob njem, je bil verjetno njegov oče. Ravno se je o nečem pogovarjal s svojim kolegom. Ta mu je izrekel sožalje in se odpravil. Gospod se je s precej resnim obrazom obrnil proti svojemu sinu in mu jezno rekel: »Nehaj že zijati v te rože! Ne bom ti jih kupil, če me že hočeš pripraviti do tega!« Nekdo je od daleč zaklical: »Gospod Senič!« Moški se je obrnil in pohitel pomagat stari oskrbovalki grobov nesti zaboje z ovenelimi rožami ter nekaterimi poškodovanimi kipci v njen avto. V tistem trenutku sem se približala dečku, ki je bil po mojem mnenju star tam nekje okoli štiri leta. Zasmilil se mi je, zato sem od trgovca kupila tiste lilije, ki jih je neprestano gledal. Dala sem mu jih v roke in ga vprašala: »Bi jih rad dal komu?« Deček je previdno pokimal in me malce prestrašeno gledal v oči. »Komu pa?« sem ga čez nekaj časa vprašala z nežnim glasom. Počasi mi je podal roko, se vstal in me odpeljal do majhnega groba, prekritega z različnim cvetjem. Lonček z lilijami je postavil na rob groba v upanju, da jih bo oskrbovalka kasneje posadila v zemljo. Na rjavkastem križu, ki je stal zraven, sem iz drobne pisave razbrala ime Klara Senič. Deček se je obrnil proti meni in ves žalosten rekel:

»Bile so njene najljubše.« Začel je ponovno jokati. Takrat sem spoznala, kaj se je zgodilo. Deček je izgubil mamo. Začutila sem res močno bolečino v srcu. Velikokrat sem se bala za svoje starše, in če so kdaj zamujali na poti domov, sem močno prosila za to, da se srečno vrneta domov. Sklonila sem se k dečku in mu narahlo položila roko na ramo. Poskušala sem ga potolažiti. Tedaj se nama je približal dečkov oče. »Ne reci, da zdaj že izsiljuješ druge, da ti kupujejo, kar hočeš!« ga je jezno ogovoril. Nisem hotela, da se spet jezi na svojega sina. Vstala in rekla: »Saj me ni prosil, da mu kupim rože. Sama sem se odločila, da jih bom kupila.« Možak se je z resnim izrazom na obrazu obrnil proti meni. »Koliko denarja vam moram vrniti za to?« me je vprašal z malce umirjenim glasom. Nelagodno mi je bilo, če me je kdo vprašal, če mi mora vrniti denar. Prijazno sem odklonila. Gospod se je spet obrnil k dečku in mu rekel, naj se podviza, da lahko že enkrat odideta domov. Preplašeno je stopil do njega. Gospod se je poslovil, prijel otroka za roko in ga odvedel do avta. Pri sebi sem si mislila: »Mar ta moški res ne vidi, kako njegov sin trpi zaradi izgube?«

Kmalu mi je ponovno zazvonil telefon. Mama me je spraševala, kje hodim tako dolgo. Spet sem se vrnila na pot do doma.

Po tej izkušnji z majhnim dečkom se je v meni prebudila še večja želja, da bi pomagala ljudem v stiski, predvsem otrokom. Iskreno povedano pa, kljub temu da sem imela zadanih veliko načrtov za prihodnost, me je nekaj v življenju res močno presenetilo. Nisem si namreč mislila, da se bosta moja in dečkova pot po nekaj letih spet srečali.

Špela Ribič

Zgodba o potovanju

UVOD

"Življenje je lepo," slišim vsaj trikrat na dan. Ne morem razložiti, kako zelo mi gre ta stavek na živce. Ne prenesem ga. Moja starša obožujeta ta pregovor. Je to sploh pregovor? Za mene je največja potrata slovenskega jezika. Kako lahko veš, da je življenje lepo, če se vsak dan prepiraš s svojim partnerjem? To bi ji rada rekla vedno, ko mi to pove. Ne razumem, zakaj sta še vedno skupaj v groznem zakonu. Jaz sem stara že osemnajst let, edinka sem, kmalu bom odšla od doma, ker ne prenesem več tega kraja in tukaj ne želim preživeti niti sekunde več. Sam kraj je še kar v redu, ampak ljudje so obupni. Ničesar drugega ne znajo, kot da govorijo o drugih. Kot da nimajo boljšega dela, kot da govorijo, koga je Jožica ta teden imela v postelji? Iskreno, mama, mene ne briga, s koliko moškimi spi ta ženska. Še enkrat je nisem videla, kaj šele spregovorila z njo. In tudi če spi z dvajsetimi moškimi na mesec, zakaj ti je mar? Verjetno je bolj srečna kot ti, ker jih vidi samo takrat, ko jih želi, ti pa moraš očeta prenašati ves čas.

Vprašanje je samo, kam bi odšla in s čim. Izpit imam, ampak potrebujem avto, za to pa nimam denarja. Rada bi poiskala kakšen avto za jurja, ki je že registriran, spakiram še oblačila in grem. Samo razmisliti še moram, kje si bom oprala oblačila, kje bom prespala, kam bom odšla. Najbolj realistično je, da operem oblačila na roke in spim v avtu. Destinacijo si še moram izmisliti. Pomembno je samo, da odidem.

1 DOGAJANJE

Svetloba od okna (ki je kot nalašč, da me zbudi, nasproti moje postelje) mi sije v oči. Vseeno je boljša budilka kot alarm. Še en dolgočasen in brezvezen dan je pred mano. Ura je 6 zjutraj. Avtobus imam čez 20 minut.

Ali imam voljo, da vstanem in grem skozi enako rutino kot vsak dan? Seveda ne. Bom to vseeno morala narediti? Na žalost, ja. Komaj zberem dovolj energije, da grem v kopalnico in ugotovim, da nimam toliko časa, kot sem mislila. Medtem ko sem zbirala voljo do življenja, sem porabila vseh 15 minut. Res je, da imam 3 minute do avtobusne postaje, ampak še vedno sem v pižami. Hitro vzamem večino stvari, ki jih potrebujem za v šolo, in že tečem kot Bolt do postaje. Upam, da me nihče ne vidi, kako si kot neki weirdo popravljam hlače med tekom. Če sem iskrena, verjetno že tako mislijo, zato ni važno.

Prispem do postaje, kjer zelo živčno postopam, ker ne vem, če je avtobus že odpeljal. Tako kot po navadi ni nikogar na tej postaji, zato ne morem vprašati, če je že prišel ali ne. Čakam in čakam, z vsako minuto sem vedno bolj nervozna. Prisežem, če je ta odpeljal, grem nazaj spat. Vseeno mi je. Čez pet minut avtobus številka 8 prispe izza vogala. Oddahnem si in vstopim. Seveda moj obraz na daleč izžareva nejevoljo do življenja. To lahko vidi vsak. Sprehodim se do konca avtobusa in sedem na sedež ob oknu. Z melanholično glasbo na ušesih spremljam okolico zunaj, tako kot to počne vsak popolnoma normalno srečen najstnik. Ko prispem do svoje postaje, odkorakam ven, kot da sem celoten Maribor spravila v bolnico.

V razredu me sprejme veliko ljudi s pozitivno energijo. Ne vem, ali se vsi pretvarjajo ali so resnično tako zadovoljni s svojim življenjem. Mogoče samo pretiravam, da nisem srečna, ali pa je to resen problem in ga moram še rešiti. Iskreno več ne vem, vem pa, da bom od tod zares odšla.

Samo počakati moram, da se šolsko leto zaključi, potem pa grem na pot. Boljše bi bilo, da bi začela razmišljati, kje bom dobila avto. Na spletnih straneh so vsi predragi. Mogoče bi lahko šla na kakšen odpad. Tam imajo veliko starih avtov, ki še vedno dobro delajo, ampak niso več moderni in so jih ljudje zavrgli. Za mene bi bil tak avto popoln. Malo bi morala razmisliti, kakšnega želim. Nimam velike izbire, ampak vsaj neko predstavo bi morala imeti. Mogoče nizkega in črnega ali pa mogoče rdečega, skoraj vsi stari avti so rdeči.

»Neža! Si še z nami?«

Profesorica Jarc je očitno opazila, da sem med kemijo z mislimi drugje.

»Ja, seveda.«

Upam, da me ne bo vprašala, kaj je razlagala, ker nimam pojma.

»V redu, recimo, da ti verjamem. Prosim, sledi uri zdaj! Samo zato, ker so testi mimo, ne pomeni, da ni več pouka.«

A res? Zato, ker so testi mimo, še ne pomeni, da ni pouka? Zakaj pa potem imamo sploh toliko testov?! Za šalo, zato ker najstniki nimamo dovolj stresa v svojem življenju s toliko ocenami in s temi hormoni, ki se mešajo v našem telesu, kot da smo nekaka zabava? Ja, seveda bom sledila. Iskreno mi je čisto vseeno, kaj govoriš. Čez nekaj tednov me ne bo več tukaj. Ne vem še, kje bom, ampak definitivno ne tukaj, v tej učilnici, kjer sem prisiljena poslušati tebe in tvoje smotane finte. Idi se solit.

»Vem, bom sledila.«

Če me ta šola ne bo pokopala, potem ne vem, kaj me bo. Svoje energije več ne morem tratiti v teh prostorih. Ni vredno.

Katja Breznik

Megla

V majhnem mestu na severu Evrope so se njegovi prebivalci prebudili v megleno jutro. Med prebivalci tega mesteca pa je bila tudi Lili. Sama ni marala megle. Predstavljala ji je zabrisanost in negotovost naslednjega trenutka, kar je v njej zbudilo strah. A en megleni dan v drugače jasnem in sončnem tednu je verjetno ne bi preveč vznemirjal, če bi se počutila bolje. A mislila si je, da čuti že preveč megle in negotovosti v svoji glavi, da bi jo lahko prenesla še v zunanjem svetu. Soočala se je namreč z občutki nekakšne odtujenosti, kot da na vse okoli sebe gleda skozi majhno okence in da na dogajanje samo nima nikakršnega vpliva. Njena dejanja niso bila pomembna, njene zmedene misli pa nič v primerjavi s kaosom, ki ga prinaša ta svet. Ta isti svet, ki se ni zmenil za njeno stisko in težave, ampak se je še naprej vrtel z enako silo kot na vsak drug, običajen dan.

Barbara Ferlinc

Arena

Travnik je bil prazen. Če seveda odštejemo travo. Tam sva bila samo midva z Urielom. Mojim bratom, da se razume. Samo stala sva in čakala, da se bo kaj zgodilo.

Bila sva kar malo razočarana, ko je bilo tako dolgo vse tiho in mirno. V daljavi sva zagledala rob temnega gozda. Ker nisva imela nič boljšega za početi, sva se odpravila tja. Ni bilo dolgo, ko sva že videla notranjost tega skrivnostnega gozda.

Spogledala sva se in Uriel je navdušeno rekel: »Mogoče najdeva portal.« In se je posmehljivo zasmel. Tudi sama sem se začela smejati in krenila sva v neznano.

Zelo hitro je postal gozd skoraj neprehoden. Drevesa so bila že tako blizu drug drugemu, kot bi stražila nekakšen prehod. To naju seveda ni ustavilo in z malo več truda sva prišla na jaso.

Takoj nama je bilo jasno, da tukaj vladajo starejše, nam nepoznane sile. Sredi jase je namreč stala areni podobna kamnita zgradba. Videlo se je, da to ni delo navadnih delavcev. Slike, izklesane v kamen, so žarele. Počakaj. Žarele?

Namesto da bi se preveč čudila, sva z Urielom sprejela dejstvo, da sva priča nečemu 'nevsakdanjemu', če se tako izrazim, in se radovedno odpravila proti vходу.

Na vsaki strani je stal stražar. Hmm. Čudno. Razen tega, da sta bila oba stražarja, si nista bila podobna v ničemer drugim. Kot bi se na tem mestu združevali različni svetovi. Ko sva šla mimo, nisva bila deležna niti pogleda.

Čim sva prestopila prag, je v naju udaril val vzklikov in kričanja. Moja teorija se je izkazala za pravilno. Bila sva v areni, polni bitij, ki so si bila v vseh pogledih različna. Le tu in tam so se našli pari enakih oči in podobni odtenki enake kože.

Sva pa na žalost malo zašla. In sicer, namesto da bi šla na tribune in si tam poiskala sedeže, sva po pomoti vstopila v vadbene sobane. V vsakem kotu se je nekdo pripravljaj na boj. Tudi živali so bile tam. In kakšne živali so to bile!

Izmed vseh bojnikov, ki so tam trenirali in se na boj pripravljali verjetno že več let, so na stran potegnili ravno mene in Uriela.

Nisva dobila niti priložnosti česa izustiti, ko sva bila že sredi arene, vsem na očeh. V naju se je nekdo zastrmel – predvidevam, da je bil njihov kralj – in se kruto zasmel. Pomignil je proti drugemu koncu. Tam sta stala dva orjaška moška. Oba kot izklesana in dobro oborožena.

Kljub vsemu se z Urielom nisva prestrašila. Pogledala sva drug drugega in se zarežala. »To bo še zanimivo,« sem polna adrenalina zaklicala preko hrupa bratu v uho. Dva vojaka sta nama potisnila orožje v roke.

Midva pa sva samo pokimala in se pognala v boj.

~

Ne morem verjeti!

Preživela sva!

Po nekem zelo čudnem naključju sva se uspela prebiti čisto do konca. Čakal naju je le še en izziv. Izziv, ki določi, ali si iz pravega testa za medsvetovnega prvaka ali ne.

Z Urielom sva čakala v prostoru tik ob areni, polnem trdih klopi, na kakršni sva sedela tudi midva. Ko je skozi rešetke prišel zvok presenečenega, vendar navdušenega občinstva, sem se nervozno presedla in pogledala v tla. Le kaj so pripravili za naju?

Po dolgem času so končno prišli trije moški in naju odpeljali nekam v zgornje nadstropje. Prišli smo do odprtine v steni. Tam so naju potisnili skozi in odšli nazaj. Presenečeno sva se spogledala in se ozrla po areni.

V zraku sta bili dve debeli vrvi, za vsak par ena. Takoj sem vedela, čemu sta namenjeni.

Približala sem se prvemu koncu vrvi. Na drugi strani je enako storil eden od nasprotnikov. Počakala sem na kraljev znak. Globoko sem vdihnila in se še zadnjič obrnila proti Urielu, ki me je spodbudno gledal.

Preden sem naredila korak naprej, mi je nekdo v roke potisnil dolgo uravnoteženo palico. Preprijela sem jo za boljši prijem. Kralj je trikrat zaploskal. Čas je bil.

Še enkrat sem globoko vdihnila in začela hoditi. Bilo je, kot bi nič drugega ne obstajalo. Vse je potihnilo. S težavo sem lovila ravnotežje, a se nisem vdala. Nekje za mano je Uriel začel svojo pot po vrvi in tako poslal rahlo valovanje do mene. Še pravočasno sem se umirila.

Počasi, vendar sigurno sva stopala naprej. Osredotočila sem se samo na vrv in palico, ki me je v tem trenutku ohranjala pri življenju. Veter mi je mršil lase, ki so bili tesno speti na mojem tilniku. Oblaki pa so pokrili sonce, ki je neusmiljeno žarelo v vsej svoji polnosti.

Čez čas sem se previdno, s konico noge, dotaknila kamna. To je bilo to. Uspelo mi je! Bila sem na drugi strani! Tišina je postala še bolj neznosna, ko sem se počasi obrnila in s pogledom poiskala brata. Bil je že skoraj pri koncu. Samo še malo.

Srce mi je bilo od pričakovanja.

Samo še en meter. Dajmo!

Tišina.

Uspelo mu je! Tudi on je varno prispel na cilj. Olajšano sem izdihnila zadržan dih.

~

Ko so vsi uspeli predelati, kaj se je pravkar zgodilo, je občinstvo ponorelo. Urielu in meni se je približal kralj. Stopil je med naju in vsakega zgrabil za roko. Skupaj ju je dvignil v znak zmage.

Presenetljivo je postalo še glasneje.

Očitno je eden od nasprotnikov nerodno stopil in padel na dno arene, kjer je v trenutku umrl. Poleg tega sva bila z Urielom hitreje na drugi strani in tako postala medsvetovna prvaka.

Kdo bi si mislil ...

Megla

Že celo večnost sem v temi. Nikoli nisem še niti za trenutek uzrla svetlobe. Če dobro pomislim, nisem videla še ničesar. Je to normalno? Bi me moralo skrbeti? Saj verjetno nisem edina, ne? Ugh, tu notri postaja že prav tesno. Kaj pa je to? Nekaj čutim. A sem to naredila jaz? Ojoj, nekaj je počilo. Vidim razpoko. Skoznjo prihaja svetloba. Svetloba?! Od kdaj je tu svetloba? Še enkrat je počilo! Mislim, da se nekaj dogaja. Premikam se in stena se premika z mano. Od sebe dam vse štiri in naenkrat se pokrov premakne. Še več svetlobe! Prišel je moj dan, tukaj sem. Preplavi me navdušenje, ki pa me mine, čim se ozrem okrog sebe. Ničesar ne vidim. Vendar je tokrat drugače. Vidim samo svetlobo. Namrdnem se in pomislim: »Pa ravno danes! Ta dan naj bi bil popoln! Ah, megla, kaj mi je tebe treba?« Začnem hoditi proti morju, v glavi pa me spremlja misel: »Ta želvica nima sreče.«

Lea Rožkar

Trampolin

Grem na trampolin napisat pesem.
Poslušam pomladne ptice, ko se med krošnjami podijo.
In slišim smeh otrok, ki je usode odmev.
Gledam narcise, ki se v polju belih marjetic rumeno bleščijo.
In vidim čudež, ko se življenje godi.

Misel se v glavi dolgo že mudi.
Kot plesen trdovratna
se odgnati ne želi.
In ker hočem, da te misli več ni,
grem na trampolin napisat pesem.

Obujem si že moder natikač,
ko skozi okna režo zvoki zašumijo.
In spet se misli utrdijo,
da šumela bi, kot misli pletilje šumijo.
Poslušam pomladne ptice, ko se med krošnjami podijo.

Bosa stečem iz hiše,
da poslušala bi ptičji spev,
kako pesmi verz napolnjuje.
Vidim ptička, ki damico prikupno zapeljuje.
In slišim smeh otrok, ki je usode odmev.

Na pragu svojih solz; ne, na trampolinu deklica sedi.
Ponjava igre in radosti, ki temne misli ji budi.
A deklica uvidi rožnat cvet, okrog njega čebele brenčijo.
In vidi svet, ki odrasel otrok po njem tiho kriči.
Gledam narcise, ki se v polju belih marjetic rumeno bleščijo.

Želim si svet iz dekličinih sanj.
Želim in vem, da verjeti hrepeni.
Zdaj grem in jo zavijem vanj.

Odenem jo v bel pajčolan.
In vidim čudež, ko se življenje godi.

A v meni je tišina

Divji kriki v moji glavi, a v meni je tišina.

Bridka, na ves glas kričeča, v meni je tišina.

Skrita, kakor v gozdu bela breza,

znova iščem tebe.

Iščem tebe, ker v meni je tišina.

Noge ne hitijo z mano.

Ne gredo po moji poti, ker v meni je tišina.

Izgubljena, najdena, razpeta, vse v meni je tišina.

Najdem nepopisan list, kot bi našla ...

Mreža se na njem preko tebe razprostira!

Skozi solza tiho polzi, zdaj v naju je tišina.

Doseči te ne morem, žrelo vroče me razžira!

Kričala bi na glas, a v meni je tišina.

Kričala bom naprej, saj potihne ne tišina ...

Lucija Golob

Kaj narediš, kadar se ne moreš odločiti

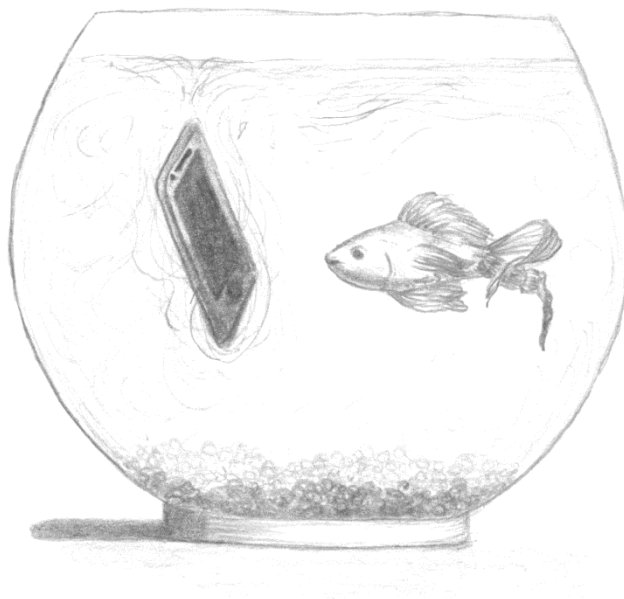
Kadar se ne morem odločiti,
ali se splača učiti,
vzamem v roke
telefon.

Če je tam obvestilo,
ga preberem. Dvakrat.

Če me je klical kolega,
ga pokličem. Tudi dvakrat.

Če je Timko Kid naložil novi video,
si ga pogledam. Vsaj 4x.

Če pa ni nič oboževalcev ali distrakcij,
vseeno vzamem telefon in pokličem neznanca,
da mu razložim, kako bedno je učenje.

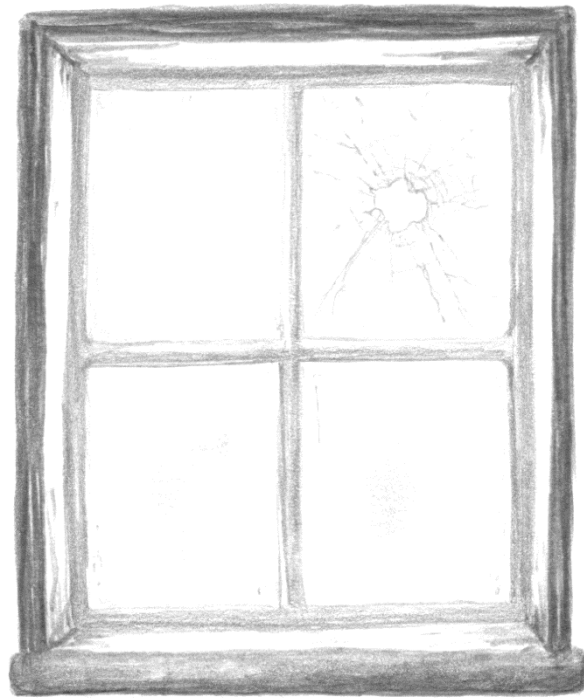

Zakaj pišem?

Pišem, ker hočem napisati,
da sem srečna.

Med vrstice lahko skrijem solze,
opišem jih z nasmehi,
oblečem jih v metafore,
skrijem v sobo pred posmehi.

Tam jih pustim in pozabim nanje,
kot da ne bi bili del mene.
Morda je pa bolje zanje,
da končno poslušam sebe.

Bog je bel

Bog je bel,
nedolžen in miren.
Bog je sneg,
ki maja poljublja Zemljo

in se nam smehlja.

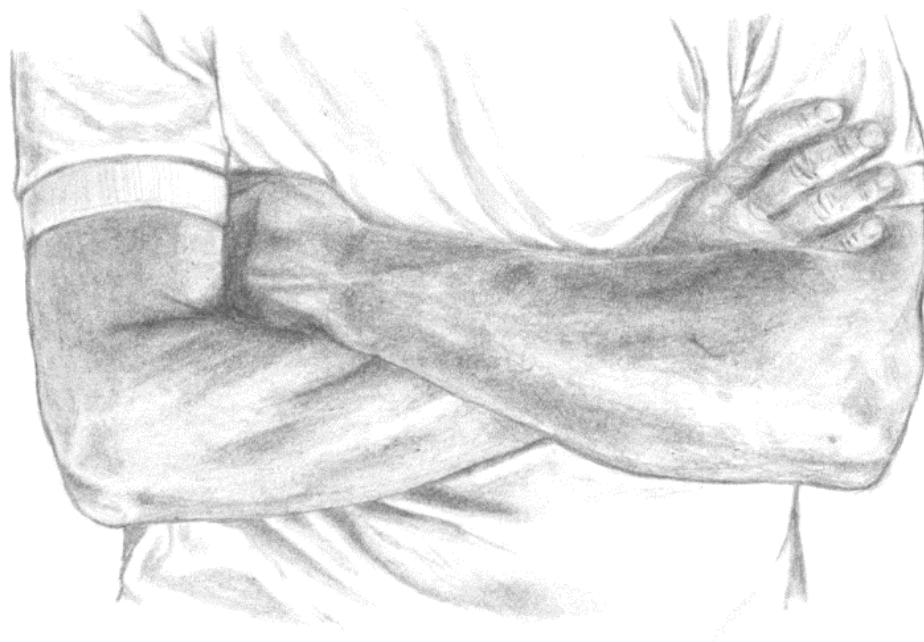
Daj mi ljubezen!

Daj mi ljubezen. Ne morem.

Daj mi ljubezen. Ne morem.

Daj mi ljubezen!! Ne morem ...

Preprosto ne. Vsaj ne v enem kosu. Drobit je pa ne znam.

Najlepša pošta

Dotik je enosmerna pošta,
zavajujoča, strašljiva, (pre)grešna.

Če se ga pa vrne,
postane večna.

z rokami nežno otipavam
iščem po kotičkih lastne duše
v svet igrač odtavam
da ujela bi jo še
preden zamiži in čaka na pomlad

nevarno igrico se nocoj igra
in upa, da slepo jo bom šla iskat,
a pesem – vsak v srcu jo ima.

Pesem sem! Pa ti?

Kolofon

Enigmatični svetovi,

zbirka pesmi in kratkih zgodb, nastalih v okviru krožka kreativno pisanje pod mentorstvom Andreje Vidmar in Alenke Bratuša

Uredili Andreja Vidmar in Lucija Golob

Tehnično uredil in oblikoval Gal Gabriel

Likovno opremila Evita Brdnik

Lektorirala Alenka Bratuša

Škofijska gimnazija A. M. Slomška Maribor, šolsko leto 2019/2020, junij 2020